

I did it

Als ik om kwart voor acht de praktijk binnenloop, heeft Ingrid, de assistente, de post al voor me uitgeprint. 'Geen zaken waar je direct iets mee moet, volgens mij,' zegt ze en legt de stapel op mijn bureau. 'Zie je het een beetje zitten, de hele week in je eentje?' Ik knik vastberaden. Aangezien ik weet dat Maarten aan de andere kant van de deur in zijn huiskamer zit, voelt deze 'zelfstandige' week toch een beetje gemaakt zelfstandig.

Mijn eerste patiënt is meneer Zwart, een tuinder van 92, die graag doet alsof hij 29 is. Standaard komt hij de drie kilometer naar de praktijk wandelen en probeert dan bij de balie heldhaftig te verbergen dat hij buiten adem is. Ik zie hem nu voor de derde keer in drie weken. Na een avondje chinees eten heeft hij last van diarree, driemaal daags, zonder bloed of slijm. Hij is niet ziek of koortsig en nog even vrolijk als anders. Ik zou bijna denken dat zijn diarree hem wel goed uitkomt en een mooi excuus is voor een wekelijks tochtje naar de praktijk om bij te kletsen. De faeceskweken van vorige week laten niets bijzonders zien. En bij lichamelijk onderzoek kan ik opnieuw geen afwijkingen vinden aan zijn altijd al bolle buik. 'En met plassen?' Hij haalt zijn schouders op: 'Oh, die straal: dat is al jaren geen stortbui meer, maar motregen. Ik moet er de tijd voor nemen he, dan gaat het wel.' Ik spiek in het dossier. Bij het toucheren voelde ik drie weken geleden een iets vergrote prostaat en een lege ampul. 'Voor de zekerheid wil ik u toch verwijzen naar de MDL-arts,' besluit ik 'en bloedonderzoek laten doen.' Meneer Zwart stemt in. 'O ja, dan wandel ik wel even naar het laboratorium. Ik ben wel héél blij dat u zo zorgvuldig bent, hoor.'

Mijn eerste zelfstandige week blijkt een continue stroom van spreekuur en visites. Tijdens het kauwen van mijn boterhammen lees en onderstreep ik de post. En bij de laatste hap staat de volgende lijst namen alweer op me te wachten. Hyper van de adrenaline ren ik van consult naar telefoontje naar visite naar spreekuur naar spoedvisite

Foto: Shutterstock/Catalin Petolea

en weer naar spreekuur. Quasizelfverzekerd overleg ik met specialisten. En expres doe ik tóch een chirurgische ingreep, enkel en alleen omdat Maarten me voorspelde dat ik daar deze week geen tijd voor zou hebben. Een kniesoor die opmerkt dat ik daardoor die avond pas om half 9 thuis ben.

Voor ik het weet is het vrijdagmiddag kwart voor vijf en wandelt de laatste patiënt de deur uit. Ik zak achterover in mijn stoel. En terwijl ik mijn to-do-lijst van administratieve taken bekijk voel ik plotseling de moeheid van afgelopen week door mijn lichaam stromen. 'Gefeliciteerd! You did it!' Ingrid stormt mijn kamer binnen en begint op mijn schouder te beuken. 'I did it? We did it!' roep ik en beuk nog harder op de hare. Dan gaan de telefoon en de fax tegelijkertijd. 'Afwijkende labuitslag? Oke. Gaan we naar kijken,' zegt Ingrid en legt de telefoon neer. Ongelovig sta ik al met het papier in mijn handen. 'Meneer Zwart: Kreat 1673, ureum 52, kalium 6,6.' *Acute nierinsufficiëntie? Of heb ik toch Nee, er was echt geen teken van een urinere-* tentie. Ik bel de internist. 'Stuur maar meteen hierheen.' Ik bel meneer en vertel hem dat hij naar het ziekenhuis moet en er waarschijnlijk moet blijven. 'Goed, dokter,' klinkt het beduusd. 'Ik ga mijn spullen pakken. Het spijt me dat ik pas vanochtend naar het laboratorium

ben gegaan. Wat goed dat u de uitslag zo snel zag. Fijn dat u zo alert bent.'

Zelf ben ik totaal niet overtuigd van die alertheid. En als ik een dag later de internist heb gesproken - 'O ja, meneer Zwart... die had drie liter retentie! Hij ligt nu bij Urologie,' - nog veel minder.

Wat nou 'I did it? Ik deed het NIET: drie liter retentie diagnosticeren, een katheter erin stoppen... Humeurig zit ik aan de keukentafel en staar naar mijn telefoon. Misschien toch Maarten even bellen. Kijken wat hij zegt over die fout...

Maarten luistert naar mijn verhaal en spijtbetuigenis. En dan is het even stil. 'Kijk Anne, soms uitendingen zich atypisch en word je op een verkeerd spoor gezet. Laten we daarvoor volgende week de hele casus nog eens rustig doornemen. Maar wat ik niet begrijp is waarom je gistermiddag niet even thuis bij hem bent langsgegaan?' 'Ja, inderdaad,' zeg ik. 'Ik had hem natuurlijk zelf eerst moeten katheteriseren om...' 'Niet eens dáárom,' interrumpeert Maarten 'maar omdat hij 92 is, alleen woont en het ziekenhuis hier 25 kilometer vandaan is. Het is nogal een bericht, dat je zo'n man telefonisch geeft!' ■

Anne Hermans

Anne is in opleiding in Noordwoud.

De namen zijn om privacyredenen gefingeerd.